

Ազգային

ՀԱՅ ՀԱՄԱՅՆՆԵՐ

Եղեսիա ռուսական սախասանում

Ճակասագրի հարվածից վիրավոր եղեսիացի
ազգադարձի էլ էն որոնում

Մսավորողի երկրամասի արևելյան ծայրամասին, Կուրսկի երջանում, հանդարտահոս Դուրա գետի ափին կա այդպիսի հայկական գյուղ, որի բնակիչները սակայն խոսում են թուրք-դարձական ինչ-որ բարբառով: Մինչև վերջերս ձեռքը չգիտեին իրենց ով է որսեղացի լինելու դասնորությունը, համոզված էին, թե դասնական Եղեսիայի բնակիչներն են, ուստի տղերիս հեղինակին երեխա ասաց համեմատաբար ուսումնասիրություններ կատարել Հայաստանի եւ Ռուսաստանի արխիվներում, վավերագրերի հիմքով չալ իրենց հուզող հարցերի դասաստիանը: («Եղեսիա-Էղեսիա» անվանված գիրքը արդեն դասադաս է ստացում է հրատարակության իր հովանավորին)

Հայտնի է, որ վաղնջական ժամանակներից հայերը բնակվել են նաեւ Քուր գետի ձախ ափին, Կովկասյան Ալթայում, Արաքս կամ հայերեն Արվանդ կոչված երկրամասում: Աղվանական ցեղերի եւ հայերի հարաբերություններն ավելի են սերտանում Աղվանից աշխարհում Գրիգոր Լուսավորչի թոռ Գրիգորիսի կողմից Իրսուճեռույթյան սարածումից եւ Մետրոք Մաւսոցի քաննումով աղվանական գրերի ստեղծումից հետո: Այսպիսով մասնաճյուղ կանոնադրական ներքալանցումից հետո էլ երկրամասի հայերը բարձրանալով են կողմ կողմի աղբյուր հայադավան Իրսուճեռույթ եւ մահվան սպառնալիքի սակ կրոնափոխված աղվանիցների հետ: Հայերը միջնադարում բնակավայրեր ունեին նաեւ Կաստից ծովի արեւմտյան ափին, Դերբենդի եւ Դուրայի խառնուրդներում, հասկապես այն սահմանում, որը կոչվում էր Մուսկուրի կամ Մուսկուրի գավառ, որոնց բնակիչները ենթակա էին ազգային, սոցիալական եւ կրոնական հալածանքների: Այս ամենի հետեւանումը բացահայտելու համար մահվան սպառնալիքի սակ ընդունեցին երկրի շիրոջ լեզուն, իսկ բնակական Պարսկաստանի դասնական լեզուն ժամանակի ընթացքում դարձել էր թուրքերենը, առաջ նաեւ դավանափոխ են դառնում, որովհետեւ նորագործ մուսուլմաններին ազատում էին հարկերից, սալիս իրենց Իրսուճեռույթ ազգակցներին իշխելու, նրանց կայից ու կյանքից զրկելու իրավունք:

Ռուսաստանի համար կենսական անհրաժեշտություն էր դարձել Կաստից ծովի ափերին հաստատվելը: Դա կհամընկներ նաեւ հայերի ազգասգրական ծգումներին, որովհետեւ Կաստից ծովի ափից մինչեւ Կարաբաղի համայնքի մեկտրություններ, մի կանխ օրվա ճանապարհ էր: Սակայն 1722 թվականի ամռանն ու աւանդը Պետրոս Մեծի ձեռնարկած կաստիական արեւմտյան փաստորեն ձախողվեց: Ավելին, ցարի հետագա հանձնարարականներն իր զորահրամանատարներին հայերի համար աղետաբեր հետեւաններով էին հղի: Նա խորհուրդ էր տալիս ամեն ծեղով իրենց հայրենի կց Կաստից ծովի ափ հրավիրել հայերին եւ ուրիշ Իրսուճեռույթների: Իսկ մեկ տարի անց ցարը հայոց դայազաններին եւ հոգեւոր առաջնորդներին բացեցի Խորհուրդ էր տալիս, որ եթե չեն կարողանում դիմանալ ու սաստիկ նեղվում են մահնեղականներին, «այդ դեպքում թող աղաստան գտնենք ուսուցիչի գրված փողանքներում»: Հայերը հրաժարվում են զանգվածաբար իրենց հայրենիքը լքելու գաղափարից: Սակայն ռուսով այդ դիմակայությունը ծեղ էր սալիս սղեն խական դայադարի առաջնորդ Ավան յուզբաւու դասնառով, որը գայրակղվելով ցարական արևմտի մասուցած սամուրեք մուսուլման կառնական նեանակված 1000 ուղբի օռնի կողմ, կազմակերպեց հայերի գաղթը: Ավան յուզբաւու Մուսկուրի գավառում 1734 թվականին օրսական կառավարությունից կալված օսանալով ինը գյուղ, այնտեղ բնակեցնում էր ցարի շարքերից իր հետ եկածներին, որոնք արագ մուսուլման են ճեղի հայերի մեջ: Ավան յուզբաւու Մուսկուրի գավառում բնակեցնել սկսեց թուրքերի ու լեզգիների գերությունից ազատված հայերին, որոնց հայրենի վերադառնալը կանխեց կաստիական միջոցով: Ավան յուզբաւու արձանագալ գեներալի կողման, սիրազալ հարսուրյան ու կալվածներին: Սա նա ինը գյուղերի թուրքախոս բնակիչները օրսական գորի հերթական անհաջող արեւմտյանից հետո, 1797 թվականի հունիս ամսին, նորընծա քաղաքը Պակել Առաջինի կամով, վախճանով այդպիսի կանխի վերջնորդությունից, որովհետեւ օրսներին օգնել էին առաջխաղացման ժամանակ, գաղթում են Ռուսաստանի նոր յուրացվող հարավային երկրամասերը: Իսկ մի մասը բնակություն է հաս

«...Ո՛վ իս դուն, ի՞նչ իս դուն, ի՞նչ մարտահարումն իս դուն, ի՞նչ անում ունիս դուն»:

Արդեն չորս Ամանորն է դիմավորում իր գերված ծննդավայրից հեռու բնագաղթած բնակիչները: Կիսավորում է աշխարհից ու բոլորից լվված, մոռացված, հոգեւորի ծանր քեռան սակ, բառաձայն ասանդական, անորոշ, խավազորել ու իր հասարակական կյանքից հոգնած ու ստառաբած, իր բազում ցավերը մեն մենակ սանող, իր սիրտում խայրենի կարոտից հալումաւս եղած, մի սխալից, մի սխալաւս կան, մի արագալ խոտի կարոտ, նեղացած անննից բայ իրենից, քան Արցախի ու Հայաստանի հին ու նոր բոլոր իշխանավորներից:

Ինչո՞ւն չենդանա ու չգայրանա, իր հատանյա հեռուսական դայադար դաման երջախակիման դայանաններում դարավոր դիւխիմ բնաման դեմ բայ արձանկայն դեռ գնահատված

ՌԱՍԱՊԱՐԹԱՅԵՐ

Բնակչությանը հարց էր տալիս, ո՞վ է ինքը, ի՞նչ կարգավիճակ ունի եւ դասաստիան է հայցում իշխանություններից

Ճ. միգրացիոն դասնորություն եւ գալիս սերունդները կասն ճեւարտությունը: Չէ որ նրանք իրենց դիմացկունությունը, հայրենասիրությունը, հայրենի երկրի միջին անտառան նվիրվածությունը, անօրինակ սխալներով անտառի են դառնել Հյուսիսային Արցախի դարձուսները սալով հայրաւսվոր գաղտը:

Նրանք այսօր բաց ճակատով, ճախուր խոնով կարող են ի յուր համայն են յուրյան հայաւարել, որ զգասվով են կասարել իրենց դասնական, ազատությունը:

Ինչո՞ւն անտարժանային էր Բնակչության անկումը, այնպէս էլ անհասկանալի էր մեր իշխանությունների յախազանց տան ու համայն անտարբեր վերաբերմունքը բնագաղթած բնակիչներին նկատմամբ:

Բայց այսօր նրանց հարցնող չկա, նրանց արդար ճայնին ունկնդրող չկա, բազում ցավերին վեռակցող չկա:

Իշխանությունների տան ու անտարբեր վերաբերմունքը բնակչությանը ճեւարտական օրսական անտարբեր, փոխանցվել է ստորադաս դեմական դասնորայն շինողներից, որոնք անտարբեր վեռակցվոր են, ու բնակչության համար սկսվել է հոգեւոր եւ ֆիզիկական Ազգային ինքնապաշտպանում: «Ես գլխից... «Բնակչությանը չի հասնում», «Նա չի ստանա, նա փախստական չէ», «Նա կարգավիճակ չունի» այն եւ նման արտահայտությունները դեմակի դեպ խոցում են հոգեւոր բնակչությանը:

Արդեն 4-րդ Ամանորը հայրենիքը չիմանալով բնակչությանը հարց էր տալիս բոլոր իշխանավորներին ո՞վ է ինքը, ի՞նչ կարգավիճակ ունի: Ոչ ոք չի ասում դարձ ու հասկանալի լեզվով: Մինչեւ էր ողբի ճակատազրկ այդպես անորոշ լինի:

Բնագաղթած բնակչությանը չունի բնակչու, բնակչու իրավունք, բնակչության իրավունք, հաղափազողության իրավունք, սեփականության իրավունք, երկրի իրավունք, գրանցվելու իրավունք, նոր ու անձ

նազիր ստանալու իրավունք, հանգստի իրավունք, նա միայն ունի կրթություն եւ կիսատ դաս սովորական աղանավորյան իրավունք:

4-րդ տարին է մարդկանց մի մասը չունի անձնագիր, բայց բոլորը են, մյուսները կորցրել: Փոխանակ հրահանգ սալու եւ բոլոր բնագաղթածներին անտարբերում նոր անձնագրերով (թող ինքն ինքի), սխալաւս յակ 09 ձեւ եւ սալիս են, այն էլ երեւ անտար, սալու իրավունք էլ վերադառնել են միայն մայրաքաղաքի Մյաննիկյանի երջանի ՆԳ անձնագրային բաժնին: Այդ սեռալ փաստաթուղթը մի կանխ օրվա մեջ մաւսում է, Իրավունք, սաստիակ գրառումներ, կնիքներ ճակատին դրածված: Երեւ ամիս հետո դեմ է գնալ եւ երեւ անտար նորից երկարացնել: Մարդկանց հոգեւոր եւ ֆիզիկաւս անտարբերում հրաւրի միջոց:

Կարենիստում կամ Տաւխում աղաստանած բնագաղթած բնակչությանը, որոնք այդ փաստա

բաժանումը: Արաւ աշխարհ, անհասկանալի բոլոր հանրապետությունում ստացել են, բացի մի բայ բնակչությանը: Զգիտեա ում ցուցումով է այդպէս ճեղի ունենում: Մի՞թե իշխանությունները կախնում են, որ բնակչությանը կարող է փախստ դառնալ կամ սեփականաւս ու ուրե մարդկանց անտար սրգակից լինել: Ոչ, ոչ, քալ լիցի, բնակչությանը այդպիսի նկատմանը չունի, ուղղակի մեջը «հագի խոնի կա»: Մի՞թե բազում գողներ սլամ, անն ինչից զրկված բնակչությանը անտար ստացին մի 2000 սերիֆիկաս սալ, թե՛ դրանով կարող էր տնտեսությունը աղտասանալ:

Մի՞թե կարծում են, որ եթե բնակչությանը կարգավիճակ սան կամ օժեն ուրե իրավունքներով կամ արձանություններով, աղա նա կարող է մոռանալ Բնակչությանը, իր ճննդակայր, իր օղաւսը:

Ոչ, դարձուներ, չարաւար սխալում են, նա յուր հայրենիքը, յուր օ

ՌԱՍԱՊԱՐԹԱՅԵՐ

բոլոր կոչելայր ստանա, դեմ է երկար ճամբա կերի, մի կանխ օր կորցնի, դրան ճայիս երեւան հասնելու համար: Կարծես չէր կարելի հանձնարարել սլալ երջանի ՆԳ բաժնիններին:

Արդեն երջանում էր Մյաննիկյանից սեղալովակ եւ Կարաբաղի փողոցում գտնվող հաղափալի վարչություն, որտեղ օրերով, բարբաւուրով հերթեր են գոյանում:

Խոտեմ չարաւարիկ բնակչությանը ու նորասեւերից: Ինչիման ստառայանի է երբարկվում նա մինչեւ ստանում է այդ գաղտում, անի ճայր բուսակը: Վեց ամիսը մեկ ողբ է երկարացնի ճեղիկանք երջանային սոցալիս: Մինչեւ վասասարդերը մի կերպ մերկայացնում են, մի կանխ ամիս է անցնում (աւանք հունակար) բուսակը հաղալ ստանում է մարտին: Դրան գումարեմ այն, որ ուրե կիմարկներ ճյմար դեկաւարները կողի են ընկնում ու ճեղիկանքներ չեն սալիս, եւ մարդիկ զրկվում են աղտաստի միջոցից: Հարաւ այդ սխալաւս սեփականաւսներում սերիֆիկասների

գալար, յուր լվված ճիւղները մոռացող չէ... ու եթե արաւ աշխարհում մնա նույնիսկ մեկ բնակչությանը, աղա նա դայադարելու է իր ճննդակայրի ազատագրման համար:

Մի բողբ դասկերացումներ, թե Բնակչությանի ազատագրումը 10-20 տարի երկարաճկվում է կամ, աստիպ մի արասցե, չի լուծվում: Ուրեմն բնակչությանը կարող է հավերժ մնալ մերանցներում, զիւերօրիկների յարաններում, ճամնորբարեկամների սենում: Ոչ, իհարկե:

Բնակչությանը ուղում է, որ իրեն մարդու ճեղիկանք, արժանապատարությունը չվիրավորեն, արժանապատար ճեղիկանք գնահատեն իր ճամնորբարեկամները, ելնելով փախստականների մասին միջազգային իրավունքի նորմերից իրեն սալ կարգավիճակ բոլոր իրավունքներով ու արտնություններով, լրջոլին

զբաղվեն յուր ճննդակայրի ազատագրման հարցով, բանակցություններում այդ հարցը համարակարգեն անտարբերաւս: Այսօր Նախի ճեւարտում կանխ վերջին դալան աղող, մեկ ուսից զրկված, երկու տարի թուրքերի մոտ դասնոր կարծի Արմենակ Դեռնդրայից սկսած մինչեւ Ալանարեդում բնակչության հաստատած սաղա երկայնի հայր գյուղիսանցի Միւր Մեւացական մեմորիալներից: Դողար, Հայաստանի աննեանքեր կին, «Մեմորիալ» բազմալսի 114 մայա Մաւսիկա Մուսկուրայից սկսած մինչեւ զոնված ազատամարտի վերջին ցեղի ժխար Գյուլումայնի 4-ամ սալ ողին, Միլիկյան բաղամասում հանգրվանած, Արսեն ողուն կորցրած Անդրանիկ Հայրապետից սկսած մինչեւ Արցախի բնակչի գումար, սալի-համանաստ Զեղո Գղիւյանը, թողուն էլ մի նաղասակ ունեն վերադառնալը ազատագրված Բնակչության, աղբել միայն Բնակչությանում, մեռնել միայն Բնակչությանում:

ԳՐԻԳՈՐ ԴԵՏՐԱՅԻՆ

